

РЕШЕНИЕ

№ 4981

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4224** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.121, ал.1, т.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл./.

Образувано е по жалба на В. С. Р. срещу Заповед №РД-15-153 от 13.04.2022г. на Министъра на земеделието, с която на основание чл.103, ал.1, т.4 и чл.108 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ вр.чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваната заповед, като постановена в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва, че в съответствие с изискванията на Наредбата за организация и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване конфликт на интереси и Вътрешните правила за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и за установяване на конфликт на интереси на 30.12.2020г. е подал в Инспектората на Министерство на земеделието Декларация по чл.35, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ за промяна на обстоятелства, като е декларирал участието си като представител на държавата в органите на управление на търговско дружество с държавно участие в капитала. Твърди, че не е спазена процедурата, визирана във Вътрешните правила за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и за установяване на

конфликт на интереси, т.к. заповед за проверка не е връчвана на жалбоподателя, не са му били известни резултатите и заключенията от евентуална проверка. Посочва, че в оспорената заповед липсва посочване на причина за извършване на проверка в Търговския регистър на 13.04.2022г. Предвид това, счита че от съдържанието на обжалваната заповед не се установявало коя от посочените хипотези на чл. 103, ал.1, т.4 от ЗДСл е приел за приложима органа, поради което намира заповедта за незаконосъобразна, поради постановяването ѝ в нарушение на изискванията за форма по чл.108, ал.1 от ЗДСл. Намира нарушение и на чл.35 от АПК предвид липсата на императивно заложеното от законодателя изискване за изясняване на факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди, че органът по назначаването е достигнал до неправилен и правно необоснован извод, че е налице несъвместимост по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл., т.к. в конкретния случай следва да се има в предвид изключението, визирано в ал.3 на чл.7 от с.з. Моли на основание чл. 121, ал.1 от ЗДСл Заповед №РД-15-153 от 13.04.2022г. на Министъра на земеделието да бъде отменена и на основание чл.122, ал.1 от с.з., да бъде възстановен на предишната длъжност. Претендира присъждане на разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят-редовно призован, лично и чрез пълномощниците си адв.И. и адв.К. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Представени са подробни писмени бележки по същество на спора. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът-Министърът на земеделието, чрез процесуалния си представител-юрк.В., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на разноските за съдебното производство, за което предоставя списък.

Прокурор от софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна.

Между страните по делото няма спор от фактическа страна, а е видно и от писмените доказателства по административната преписка, че жалбоподателят В. С. Р. със Заповед № РД-15-1586 от 29.12.2017г. на Министъра на земеделието, храните и горите, е назначен на длъжност „Директор и служител по сигурността на информацията“ в Дирекция „Сигурност“ с място на работа „Министерство на земеделието, храните и горите“ /л.8/.

След проведен конкурс на основание чл. 21, ал.1 от Закона за публичните предприятия, във връзка с чл.37 от Правилника за прилагане на ЗПП, с решение на едноличния собственик на капитала – Държавна консолидационна компания, отразено в Протокол № РД-03-61 от 26.11.2020г. /л.12/ В. Р. е избран за член на Съвета на директорите на дружество [фирма], като представител на държавата. Във връзка с горното е сключен Договор № 125 от 26.11.2020г. /л.13/ за възлагане на управлението на акционерно дружество с едностепенна система на управление между [фирма], чрез Я. Т. С., в качеството му на представляващ [фирма], като едноличен собственик на капитала на [фирма], в качеството му на Възложител, и В. С. Р., в качеството му на изпълнител.

По делото са представени собственоръчно подписани декларации от жалбоподателя на основание чл.7, ал.1 и ал.2 от ЗДСл и чл.12, т.1 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси от 29.12.2017г. и 02.01.2018г., в които не е деклариран обстоятелството да е член на орган на управление или контрол на

търговско дружество или кооперация. Видно от съдържанието на декларациите, под които служителят е положил подписа си, същият е знаел за задължението си да уведоми органа по назначаването в 7-дневен срок от настъпване на промяна в декларираните обстоятелства /л.104 и 105/.

Видно от справка, извършена в Търговския регистър по партидата на [фирма], към датата на прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя-13.04.2022г. същият е член на Съвета на директорите на дружеството /л.98/.

Със Заповед №РД-15-153 от 13.04.2022г. служебното правоотношение на В. С. Р. е прекратено на основание чл.103, ал.1, т.4 и чл.108 от ЗДСл. считано от същата дата. Посочените причини за прекратяване на същото са „поради несъвместимост по чл.7, ал.2, т.2 от Закона за държавния служител-видно от справка в Търговския регистър към 13.04.2022г. служителят е член на Съвета на директорите на [фирма]“

В съдебното производство са представени Протокол № РД-03-61 от 26.11.2020г. за проведено общо събрание на [фирма], от който е видно, че В. С. Р. е избран за член на Съвета на директорите на дружеството и е определен мандатът му до 26.11.2025г. като представител на Държавата, както и че му е определено месечно възнаграждение като член на Съвета на директорите при условията и реда на чл.56 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия /ПЗПП/; Договор №125 от 26.11.2020г. за възлагане управлението на Акционерно дружество с едностепенна система на управление сключен между [фирма], чрез Я. Т. С., в качеството му на представляващ [фирма], като едноличен собственик на капитала на Дружеството, и В. С. Р.; Устав на [фирма]; Устав на [фирма]; Вътрешни правила за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и за установяване на конфликт на интереси в Министерство на земеделието, храните и горите.

Въз основа на установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед е издадена от компетентния съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл орган - министърът е орган по назначаване на държавните служители в министерството, като при упражняването на правомощията си като такъв издава заповеди / чл.42 ал.5 от Закона за администрацията връзка чл.25 ал.4 от ЗА; чл.5 ал.2 от Устройствения правилник на МЗХГ.

В конкретния случай е посочено правно основание за прекратяване на правоотношението - чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСл, а именно „поради несъвместимост в случаите по чл. 7, ал. 2 от Закона за държавния служител-видно от справка в Търговския регистър към 13.04.2022г. служителят е член на Съвета на директорите на [фирма]“.

Съдът не намира, противно на възраженията на жалбоподателя, нарушение на изискването за форма и мотивираност на административния акт – оспорената заповед

съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения /неизползван платен годишен отпуск/ и придобития ранг на държавна служба /I./ по смисъла на чл. 108, ал. 1 ЗДСл. В оспорената заповед като мотиви е посочено, че служителят е член на Съвета на директорите на [фирма].

Съгласно разпоредбата на чл. 103, ал.1, т.4 от Закона за държавния служител „Служебното правоотношение се прекратява на следните общи основания: (доп. - ДВ, бр. 103 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г., обявена за противоконституционна с Р. № 3 от 2019 г. - ДВ, бр. 23 от 2019 г.) поради несъвместимост в случаите по чл. 7, ал. 2; когато несъвместимостта е по чл. 7, ал. 2, т. 1, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение с един от двамата държавни служители по своя преценка; когато несъвместимостта е по чл. 7, ал. 2, т. 8, служебното правоотношение се прекратява с едномесечно предизвестие. Действително с Решение № 3 от 7.03.2019 г. на КС по КД № 16/2018 г., (ДВ, бр. 23 от 19.03.2019 г.) е обявена за противоконституционна разпоредбата чл. 103, ал. 1, т. 4 от ЗДСл (ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г.; последно изм. и доп., бр. 103 от 13.12.2018 г.) в редакция след промените, осъществени с П.. 14, т. 1, 2 и т. 3, буква "а" от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. (ДВ, бр. 103 от 13.12.2018 г., в сила от 1.01.2019 г.). С П.. 14, т. 3, б. "а" от ЗДСл е предвидено, че в ал. 1, т. 4 накрая се поставя точка и запетая и се добавя "когато несъвместимостта е по чл. 7, ал. 2, т. 8, служебното правоотношение се прекратява с едномесечно предизвестие". Следователно, с посоченото Решение № 3 от 7.03.2019 г. на КС по КД № 16/2018 г. е обявена противоконституционност на чл. 103, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, в частта "когато несъвместимостта е по чл. 7, ал. 2, т. 8, служебното правоотношение се прекратява с едномесечно предизвестие". Следователно, се запазва действието на разпоредбата на чл. 103, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, в редакцията преди изменението с § 14, т. 1, 2 и т. 3, буква "а" от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. Не следва различен извод и от Решение № 3 от 28.04.2020 г. на КС по КД № 5/2019 г. (ДВ, бр. 42 от 12.05.2020 г.), тъй като с Решение № 3 от 7.03.2019 г. на КС по КД № 16/2018 г. е обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 103, ал. 1, т. 4 от Закона за държавния служител (обн., ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г.; последно изм. и доп., бр. 103 от 13.12.2018 г.) в редакция след промените, осъществени с П.. 14, т. 1, 2 и т. 3, буква "а" от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г., а не е обявен за противоконституционен закона за изменение и допълнение на ЗДСл.

Възприетото от административния орган правно основание за издаване на оспорената заповед е чл.103, ал.1, т.4 вр. чл.7, ал.2, т.2 ЗДСл. Видно е, че за осъществяване фактическия състав на посоченото по-горе основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл.103, ал.1, т.4 ЗДСл трябва да са налице следните елементи: 1.служебно правоотношение между страните и 2. обективиране на обстоятелство по смисъла на чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл.

Фактическият състав на несъвместимостта по чл. 7, ал. 2, т. 2 изисква лицето-държавен служител да е едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация. Несъвместимостта е законово ограничение за назначаване или изпълняване на държавна служба, при наличие на изчерпателно изброени в разпоредбата на чл.7, ал.2 от ЗДСл условия. Несъвместимостта като правопрекратяващ служебното

правоотношение юридически факт, може да съществува от самото начало на заемане на службата или да възникне след този момент, при осъществяване на някое от условията, предвидени в чл.7, ал.2 ЗДСл. Посочените хипотези са предвидени като нормативно ограничение, представляващо условие за несъвместимост в чл.7, ал.2 т.2 от ЗДСл. Ограничението цели препятстване конфликта на различните по характер лични и служебни интереси при изпълнение на държавната служба.

От представеният Протокол № РД-03-61 от 26.11.2020г. за проведено общо събрание на [фирма], е видно, че В. С. Р. е избран за член на Съвета на директорите на дружеството и е определен мандатът му до 26.11.2025г. като представител на Държавата, както и че му е определено месечно възнаграждение като член на Съвета на директорите при условията и реда на чл.56 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия /ПЗПП/. Това означава, че несъвместимостта е възникнала след заемане на службата. В този случай, за държавния служител е налице задължение по чл. 27 от ЗДСл, неизпълнението на което е скрепено с възможността за едностранно прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие от органа на назначението.

Възражението на жалбоподателя за неправилно приложена материално-правна норма, посочена като правно основание в обжалваната заповед е основателно. Разпоредбата на чл.107, ал.1, т.4 предполага бездействие от страна на държавния служител, изразяващо се в неподаване на декларация за уведомяване за наличие на обстоятелства по чл. 27 от закона. Съдът посочва, че в конкретния случай, жалбоподателят е уведомил органът по назначението, но в нарушение на изискването за спазване на 7-мо дневния срок. Според чл. 27 ЗДСл, когато по време на осъществяване на служебното правоотношение възникне някое от основанията за недопустимост по чл. 7, ал. 2 ЗДСл, служителят е длъжен в 7-дневен срок от настъпването на това основание да уведоми органа по назначаването за несъвместимостта с изпълняваната служба - възникването на което и да е от обстоятелствата по чл. 7, ал. 2 ЗДСл е пречка както за назначаване на държавния служител, така и за продължаване на изпълнението на длъжността. С Договор №125 от 26.11.2020г. за възлагане управлението на Акционерно дружество с едностепенна система на управление е сключен между [фирма], чрез Я. Т. С., в качеството му на представляващ [фирма], като едноличен собственик на капитала на Дружеството, и В. С. Р.. На 30.12.2020г. жалбоподателят е подал Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ, за промяна на обстоятелства, с което е уведомил че е член на Съвета на директорите на [фирма]. /л.127/. С подаване на декларацията по ЗПКОНПИ на 30.12.2020г. задължението е изпълнено, но не е спазен 7-мо дневния срок, визиран в разпоредбата на чл.27 ЗДСл. С оглед на изложеното, неправилно е посочването на чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСл от органа по назначението като правно основание за издаване на заповедта, доколкото според настоящият състав е налице нарушение на разпоредбата на чл.107, ал.1, т.4 от ЗДСл.

За пълнота на изложението, настоящият състав посочва и следното. Към 26.11.2020г. /момента на сключване на Договор № 125/ е приложима разпоредбата на чл.7, ал., изречение второ от ЗДСл /доп. ДВ. бр.79 от 8 Октомври 2019г./, въвеждаща изключение от общото правило за несъвместимост, даваща възможност на държавния служител да участва като представител на държавата или общината в органите на управление или контрол на:

1. търговските дружества с държавно или общинско участие в капитала,

2. на държавните предприятия, създадени със специални закони на основание чл. 62, ал. 3 от Търговския закон,

3. както и в органите на управление или контрол на дъщерните им дружества, за което получава възнаграждение,

В § 1 т.13. е дадена легална дефиниция на "Членове на органи за управление и контрол". Това са членовете на надзорните съвети и управителните съвети в акционерните дружества с двустепенна структура, членовете на съветите на директорите в акционерните дружества с едностепенна структура, управителите и контролорите в дружествата с ограничена отговорност и членовете на управителните съвети и изпълнителните директори в държавните предприятия, образувани със закон. Съгласно чл.219 от Търговския закон /ТЗ/ акционерното дружество има следните управителни органи: общо събрание на акционерите и съвет на директорите (едностепенна система) или надзорен съвет и управителен съвет (двустепенна система). В случая Акционерно дружество „К.“ е с едностепенна система на управление. По аргумент от чл.244 от ТЗ, Дружеството се управлява и представлява от съвет на директорите.

Жалбоподателят, като представител на държавата е член на Съвета на директорите в дружество, за което получава възнаграждение в случай, предвиден в Закона за публичните предприятия, чийто размер е уреден в чл.56 от ППЗПП. [фирма], ЕИК[ЕИК] е публично предприятие по смисъла на чл.2, ал.1, т.2 от Закона за публичните предприятия /ЗПП/. Видно от Устава на Еднолично акционерно дружество „К.“ /л.19 гръб/ едноличен собственик на капитала на дружеството е [фирма], ЕИК[ЕИК], което е публично предприятие съгласно чл.2, ал.1, т.1 от ЗПП, с едноличен собственик на капитала българската държава, чрез Министъра на икономиката, поради което съдът счита, че е налице хипотезата на изключението по ал. 3 на чл.7 от ЗДСл. Като е приел, че е осъществено основанието по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл и е прекратил на основание чл.103, ал.1, т.4, вр. чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл служебното правоотношение на жалбоподателя, органът е приложил неправилно закона.

По изложените съображения съдът намира, че оспорвания административен акт е незаконосъобразен като постановен при неправилно прилагане на материалния закон, поради което същият следва да бъде отменен.

По искането на жалбоподателя за възстановяване на заеманата от него преди уволнението длъжност, съдът не дължи произнасяне. Съгласно разпоредбата на чл.122, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) правото на жалбоподателя да иска възстановяване на заеманата длъжност е последица от евентуалната отмяна на оспорената заповед и настъпва по силата на закона, при осъществяване на предвидените в ЗДСл предпоставки. Освен това, адресат на искането за възстановяване е административният орган, а не съдът, поради което не може да бъде разгледано в настоящото производство. Предвид изхода на делото е основателно искането на жалбоподателя за заплащане на разноски в размер на 610 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение от 600 лева в брой, видно от приложения договор за правна защита и съдействие от 20.06.2022г.(л.133) и държавна такса, в размер на 10 лева. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото същото е около минимално

предвидения размер съобразно чл.8, ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид фактичката и правна сложност на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. С. Р., ЕГН [ЕГН], Заповед №РД – 15-153/13.04.2022г. на Министъра на земеделието, с която на осн. чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСл, вр. с чл.108 от ЗДСл, считано от 13.04.2022г. е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието да заплати на В. С. Р., ЕГН [ЕГН] сумата от 610.00 (шестстотин и десет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване чрез Административен съд София - град пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото постановяване.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: